

РЕШЕНИЕ

№ 1551

гр. С., 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 114 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОНСТАНТИН Н. ПОПОВ

при участието на секретаря ВАЛЕРИЯ Н. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от КОНСТАНТИН Н. ПОПОВ Административно наказателно дело № 20221110204801 по описа за 2022 година

за да се произнесе с решение, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „*****“ ООД с ЕИК ***** срещу наказателно постановление № 22-2100150/15.03.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда – С.“ (ДИТ-С.), с което на дружеството, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 300 /триста/ лева на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415в, ал. 1 от КТ.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното наказателно постановление. Твърди се, че описаната в него фактическа обстановка била неточна и невярна. В хода на предприетата спрямо дружеството проверка не били взети предвид всички представени от него документи, касаещи дадените му предписания. До служителя Д. Д. били изпращани покани да се яви в офиса на дружеството за да получи възнаграждението, но дори и след проведена с лицето физическа среща опитите да му се заплати дължимата сума останали без успех. Сумата в крайна сметка била изплатена в негова полза, от което не били произтекли никакви вредни последици. При тези си аргументи жалбоподателят счита, че приложение следвало да намерят общите правила за маловажност на случая, като на не му бъде налагана санкция. Моли се за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно и недоказано, а в условията на евентуалност – за изменението му при намаляване размера на наложената имуществена санкция до законоустановения минимум.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител.

Въззиваемата страна – директор на ДИТ-С., редовно призована, се представлява от процесуалния представител юрисконсулт Д., който моли НП да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и изтъква виждането на наказващия орган за маловажност на процесното нарушение.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства по делото, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно вътрешното си убеждение, намира за установено следното:

На 29.09.2021 г. е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство спрямо Спрямо „*****“ ООД с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „*****“, бул. „*****“ № 73, представлявано и управлявано от управителя Д. Д. В.. От дружеството са изисквани и представени документи, сред които и платежен фиш за месец юни 2021 г. След прегледа на последния е установено, че „*****“ ООД, в качеството си на работодател, е начислило уговореното трудово възнаграждение за извършена работа от лицето Д. В. Д. за отработените от него дни. След направените удържки за данъчни и осигурителни вноски, е изчислена сума за получаване от него в размер на 294.74 лв., като по отношение на нея не са представени документи, доказващи изплащането ѝ.

За отстраняване на констатираното нарушение, както и за предотвратяване и отстраняване вредните последици от него, с протокол за извършена проверка № ПР2134806 от 22.10.2021 г., на основание чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ, на проверявания субект е дадено следното указание под № 2: Работодателят да заплати начисленото във фиша за м. 06. 2021 г. трудово възнаграждение за извършената работа от Д. В. Д. съгласно чл. 128, т. 2 от КТ. Срокът за изпълнение на така даденото указание е бил до 12.11.2021 г.

В периода от 24.11.2021 г. до 20.12.2021 г. е извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство, както и за изпълнение на предписанията, дадени с протокол № ПР2134806 от 22.10.2021 г. При преглед на представени документи в ДИТ-С. е установено, че не е изпълнено горепосоченото предписание под № 2.

След установяване неизпълнението на предписанието, на 20.12.2021 г. свид. Г. Й. съставила АУАН № 22-2100150/20.12.2021 г. в присъствието на двама свидетели. В акта е посочено, че не е изпълнено предписание под № 2, дадено с Протокол за извършена проверка № ПР2134806 от 22.10.2021 г. Отражено е, че след образуването на административнонаказателното производство е била представена разписка с № 0100014330198888 от 17.11.2021 г., 18:08:24 часа, с която в полза на Д. Д. е била наредена парична сума в размер на 887.32 лв. чрез „*****“ АД, като в основанието за превода е отбелязано „тр. възнагр. м.05.м.06.2021 ***** ООД“. При така описаната фактология, извършеното от жалбоподателя нарушение е квалифицирано по

чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на АУАН и административнонаказателната преписка, на 15.03.2022 г. директорът на Дирекция „Инспекция по труда – С.“ издал атакуваното наказателно постановление № 22-2100150/15.03.2022 г., при идентичност на фактическата обстановка, изложена в АУАН. Наказващият орган счел, че предвид наличието на доказателства за отстраняване на нарушението непосредствено след изтичане на срока за изпълнение на даденото предписание, в случая са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажно. Поради това, на „*****“ ООД с ЕИК *****, в качеството му на работодател, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 300 лева на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415в, ал. 1 от КТ.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласните доказателства, съдържащи се в показанията на актосъставителя Г. Й., както и на писмените доказателства, приобщени към доказателствения материал по делото на основание чл. 283 НПК.

Настоящият съдебен състав кредитира в цялост показанията на свид. Й. като логични, последователни и безпротиворечиви, подкрепящи се от останалия събран по делото доказателствен материал. Като инспектор от контролната институция, пряко натоварен с извършването на процесната проверка, лицето е имало възможността пряко да идентифицира факта на неизпълнение на даденото на дружеството предписание. Й. споделя, че последното не е било обжалвано по реда на АПК и към момента на извършване на проверката е било влязло в законна сила. При последващ преглед на събраните документи свидетелката е установила, че работодателят е предприел действия по изпълнение на даденото му указание, но това било осъществено след изтичането на дадения в предписанието срок.

Чрез показанията си актосъставителят възпроизвежда факти, непосредствено изясняващи предмета на делото. Всички доказателства по делото кореспондират помежду си и се допълват взаимно, поради което съдът ги цени изцяло.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното:

Атакуваното наказателно постановление е от категорията на обжалваемите. Жалбата е депозирана в законовия преклузивен срок и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което е процесуално допустима.

Настоящият съдебен състав намира, че АУАН и наказателното постановление са съставени и издадени от компетентни органи. В хода на същото не са били допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на производството, ограничаващи правото на защита на нарушителя и обуславящи отмяната на наказателното постановление.

На жалбоподателя е ангажирана административнонаказателна отговорност за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Съгласно цитираната разпоредба: „Който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“

В настоящия случай актът и издаденото въз основа на него НП отговарят на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН – посочено е описание на нарушението и фактическо и правно основание за налагането на имуществена санкция. В съставения акт фигурира описание на извършеното нарушение, т.е. налице е излагане на фактически обстоятелства, от които да може да се направи извод, че жалбоподателят е извършил, респ. не е извършил конкретни действия, попадащи под хипотезата на определена административнонаказателна норма. Посочени са предприетите, респ. липсата на такива действия, при съществуване на задължение за осъществяването им от жалбоподателя, с които същият е нарушил норми от трудовото законодателство. Т.е. посочени са както конкретните условия, които жалбоподателят не е изпълнил, така и разпоредбите, визиращи тези условия.

По същество АНО правилно е приел, че „*****“ ООД с ЕИК *****, в качеството си на работодател, не е изпълнило задължително за изпълнение предписание под № 2, дадено с Протокол за извършена проверка с № ПР2134806 от 22.10.2021 г. Срокът за изпълнение на предписанието е до 12.11.2021 г., като препис от протокола е бил връчен на законния представител на дружеството в деня на съставянето му – 22.10.2021 г. Това се установява несъмнено от приложените по делото писмени доказателства. Нарушението, за което е съставен АУАН и е издадено НП, е извършено от „*****“ ООД в качеството му на работодател, тъй като именно негово е било задължението да осъществява контрол върху административното и правно-нормативното обслужване в дружеството. Безспорно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ визира задължение за изпълнение на даденото предписание. Неизпълнението на предписание на ДИТ-С. е нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, което безспорно като задължение се причислява към задълженията на работодателя. По тези съображения законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на „*****“ ООД за извършеното от него нарушение на по чл. 415, ал. 1 от КТ.

По възражението на жалбоподателя за отсъствие на виновно негово поведение, съдът намира, че в случая се касае за обективна отговорност, доколкото субект е юридическо лице, което не е изпълнило свое задължение към държавен орган по повод дадено му задължително предписание, поради което въпросът за вината на юридическото лице се явява ирелевантен.

Не могат да бъдат споделени още и релевираните с жалбата възражения за субсидиарна приложимост на общите правила на ЗАНН досежно института на маловажност при конкретното деяние. В този смисъл съдът счита за нужно

да отбележи, че в случая следва да се държи сметка за задължителните предписания, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на ВАС по по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК. В последното е възприето, че разпоредбата на чл. 415в от КТ е специално спрямо тази на чл. 28 от ЗАНН и като такава изключва приложимостта на последната. Поради това в настоящия случай наказващият орган, дори и да установи признаците на маловажност, не разполага с правомощието да не наложи наказание на извършителя на установеното неправомерно деяние и вместо това само да го предупреди устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение от същия тип ще му бъде наложено административно наказание. В тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност (каквато възможност се предвижда от общото правило на чл. 28 от ЗАНН), а единствено опция за налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер.

Съгласно дадената в Кодекса на труда регламентация, за да се прецени едно нарушение като маловажно, същото следва да е отстранено веднага след установяването му - по реда, предвиден в този кодекс, както и от него да не са произтекли вредни последици за работниците и служителите. По мнение на настоящия съдебен състав обаче, спрямо процесното нарушение не са налице предпоставките по чл. 415в от КТ и същото не може да бъде окачествено като маловажно. Факт е, че даденото на „*****“ ООД предписание е било отстранено едва няколко дни след изтичането на крайния срок, който е бил предоставен на дружеството. Съдържанието на протоколите по преписката обаче разкрива обективното неизпълнение и на друго предписание – касае се за идентично по вид нарушение (по чл. 415, ал. 1 от КТ), което не е било изпълнено в указания срок, вследствие на което работодателят е бил санкциониран с издаването на наказателно постановление – понастоящем влязло в законна сила. Отделно от това, предвид характера на процесното нарушение, не може да се приеме, че от него не са произтекли вредни последици за работници и служители, тъй като предписанието е за неизплащане в срок на трудово възнаграждение. Следователно, хипотезата на маловажен случай не е била приложима спрямо разглежданото деяние. Доколкото обаче съдът е ограничен в обхвата на действията си от забраната за влошаване положението на жалбоподателя, в случая е недопустимо деянието да се преквалифицира по основния състав на чл. 415, ал. 1 от КТ, при което единствената възможност е да се възприеме прилагането на привилегирвания състав на чл. 415в, ал. 1 от КТ с определяне на имуществена санкция в размер от 100 до 300 лв.

За извършеното нарушение наказващият орган е наложил на жалбоподателя, в качеството му на работодател, имуществена санкция в максималния законов размер от 300 лв. Съдът приема, че не са налице отегчаващи вината обстоятелства, които да обусловят така завишения размер на дължимото наказание. Индивидуализирането на последното следва да се осъществи при баланс между смекчаващите от отегчаващите отговорността

на лицето обстоятелства. Както се установи, дружеството е извършило и друго, идентично по вид нарушение. Същевременно обаче, следва да се отчетат положените усилия за своевременното изпълнение на даденото предписание, което е реализирано само пет дни след изтичането на определения срок. Поради това съдът счита, че размерът на наказанието следва да бъде определен към средната стойност на относително определеното с нормата на чл. 415в, ал. 1 от КТ наказание, а именно – 200 лв.

С оглед на изложеното съдът счита, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено в частта относно размера на наказанието.

При този изход на делото, искането на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да бъде уважено. Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно-процесуалния кодекс. На основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът намира, че следва да определи минимално възнаграждение от 80 лева за участието на юрисконсулта на въззиваемата страна, като следва тези разноски с оглед изхода на делото да бъдат възложени на дружеството-жалбоподател.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-2100150/15.03.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда – С.“, с което на „*****“ ООД с ЕИК *****, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 300 /триста/ лева на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415в, ал. 1 от КТ, като **НАМАЛЯВА** имуществената санкция в размер на **200 /двеста/ лева**.

ОСЪЖДА „*****“ ООД с ЕИК ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Дирекция „Инспекция по труда - С.“ сумата от **80 (осемдесет) лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд – С.-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____

